

Guds underbara löfte

(Uppståndelsen, ur Matteus 28, Markus 16, Lukas 24, Johannes 20)

Jesus vänner var ledsna. De skulle aldrig få se sin bästa vän igen. Hur kunde detta ske? Var inte Jesus Räddaren? Kungen som Gud hade lovat? Det var inte meningen att det skulle sluta på det här sättet.

Ja, men vem hade sagt att detta var slutet?

Strax före soluppgången den tredje dagen, sände Gud en jordbävning – och en ängel från himlen. När vakterna såg ängeln föll de till marken av rädsla. Ängeln rullade bort den enorma stenen, satte sig ovanpå den och väntade.

Vid morgonens första solstrålar gick Maria Magdalena och några andra kvinnor till graven för att tvätta Jesus kropp. Den tidiga morgonsolen silades genom de gamla olivträdens blad, dagdroppar glittrade på bladen och gräset, som små tårar överallt. Vännerna gick tysta längs den backiga stigen genom olivlunden tills de kom fram till graven. Och genast lade de märke till något underligt – den var vidöppen.

De kikade in i den mörka graven genom öppningen. Men vänta nu. Jesus kropp var borta! Och en sak till. En strålande man fanns där, med kläder av ljus. "Var inte rädda" sa ängeln. Men, (de kunde inte låta bli) de skrek i alla fall. Ängeln frågade dem: "Vad gör ni här? Det här är en grav och gravar är till för döda människor." Kvinnorna kunde inte tala. "Jesus är inte död längre!" Sa ängeln. "Han lever igen!" Och deras hjärtan tog ett skutt. Och sen skrattade ängeln med sådan glädje att de för ett ögonblick kände det som att de hade vaknat ur en mardröm.

De andra kvinnorna sprang hem, men Maria stannade. Hur kunde det vara sant? Jesus hade ju varit död – hur kunde han leva. Just då hörde Maria någon annan i trädgården. Kanske var det trädgårdsmästaren, tänkte hon. Han vet var Jesus kropp finns.

"Jag vet inte var Jesus är!" sa Maria angeläget. "Jag hittar inte honom." Men det gjorde ingenting. Jesus visste var hon var. Och han hade hittat henne.

"Maria!"

Bara en person kunde säga hennes namn på det sättet. Hon kunde höra sitt hjärta bulta. Hon vände sig om. Hon såg bara konturerna. Hon skuggade ögonen för att kunna se... och trodde att hon drömde. Men hon drömde inte. Hon såg.

"Jesus!"

Maria föll till marken. Plötsliga tårar fyllde hennes ögon och snyftningar skakade hela hennes kropp. Allt hon ville i den stunden var att klänga sig fast vid Jesus och aldrig släppa taget.

"Du får hålla om mig senare, Maria" sa Jesus vänligt, "och alltid vara nära mig. Men nu ska du gå och berätta för de andra att jag lever!"

Maria sprang och sprang, hela vägen till staden. Hon hade aldrig sprungit så fort i hela sitt liv. Det kändes som om hon skulle kunna springa i evighet. Det kändes inte ens som att fötterna rörde vid marken. Solen verkade dansa och glänsa och studsa över himlen, springa med henne och i den klara, friska luften stråla starkare än hon någonsin sett. Och det kändes som om hela världen hade blivit ny den morgonen, medan hon sprang, nästan som om hela världen sjöng av glädje – träden, små ljud i gräset, fåglarna... hennes hjärta.

Gjorde Gud verkligen så att allting ledsamt försvann? Gjorde han så att till och med döden försvann? Hon kunde knappt vänta tills hon fick berätta för Jesus vänner.